

смытъ области, пріе посланникъ отъ Иса, и покани Мухамеда да дойде при него. Тъзъ лукавы постъпки на Тимура заплашвахъ съ растройство Османската Държава и дори съ съвършено съсипване: изново Мала-Азія щѣше да са намѣри надробена и распокъсана както въ началото на 14^{ма} вѣкъ; но Тимуръ не можѣ да довърши започенжтото си туй дѣло; и когато тръгнѣ къмъ Истокъ за да завлада Китай, смъртта го покоси.

Щомъ като бѣ заминжлъ тозъ страшенъ завоеватель, междусобна война пламнѣ помежду сыноветѣ Баязидовы.

Сега Сюлейманъ, като са бѣ оженилъ за братовчедката на византійскыя императоръ Тодора, и заключилъ траенъ съюзъ съ него (*), остави въ Цариградъ сестра си, Султанката *Фатиме*, а той са притече въ Едрене за да вземе въ рѣкѣ управленіето.

Първата му работа бѣше да отбрани Иса, побѣденъ отъ Мухамеда при Ангора и накаранъ отъ побѣдителя да са оттегли въ Европа. Спорѣдъ Сюлеймановытъ съвѣты, Иса прѣмина въ Азія, сбра войска и са ушѣти прѣдъ Мухамедовытъ владѣнія. Но побѣденъ и послѣденъ пакъ отъ тозъ свой храбръ противникъ, той са избави въ Таврекытъ планины, и свѣрши живота си въ неизвѣстность.

Тогазъ Сюлейманъ намѣри пакъ воинственныя умоджхъ (геній), и дѣятельностьта на дѣдытъ си. Оставахъ, Сюлейманъ владѣтель на Европа и братъ му, владѣтель на Азія.

Нападаніята на младыя му братъ Мухамеда го оплашихъ, и сподпомаганъ отъ Мануила Палеолога, той ушѣти войскытъ си къмто Бруса, гдѣто влѣзе като Султанъ побѣдитель, и остави везирю си грыжата за да отблъсне Мухамедовытъ войскари. Мухамедъ испревари туй нападанье и са управи нечаянно срѣщу този градъ, дѣто обсади Сюлеймана, който пакъ го накара да са върне дори до Ени-шехрѣ.

(*) Тогазъ Византійската Държава придоби пакъ Солунъ, твърдытъ на Стримона и крайбрѣжieto на Черно-Море, въскрѣснѣ, тѣй да са каже за съществуванье еще на половинъ вѣкъ.